

Miklya Csanád

az első szobrászok az istenek voltak

összeragasztom az égboltot a földdel
egymásba csúsznak a hegycsúcsok égitestek.
munka közben hó tapad a tenyeremre
barázdákban ráncokba rendeződik
kezemen az olvadt latyak.
először a világot formálni meg
majd hozzájuk rendelni a földrészeket.
az erdő levedlett bőréből megrajzolni
növényeket és állatokat
utoljára a férfit és a nőt.

figyelni őket
mint akik most tanulnak járni
egymás felé
nyújtják kezük
összeölelkeznek
mint a hold és
a havasok
napkeltéig
néhány órájuk
marad
beszélni
a nyelvet
egymásba csúsznak
a testrészek.

mozdulataik közben bőrükre
hó
olvadék ragad.
hajnal előtt
elszomorodik az idő
eljegesednek
a másodpercek.
a hold
még egyszer
a férfira
nevet fogai
sárgásszürke kráterek
ahogy
a teremtés
a pusztulás rendje is
meghatározott marad.

lomtalanítás

Lába körül kutyák fekszenek,
mindnek más színű bundája van,
Nem szól semmit. Elseper a szeme
elől egy hajtincset. Rám néz,
szemében óceán, talán

az Indiai. A kanapé mellé nyúl,
megszisszent egy Ciucot,
az egyik kutya lenyalja a sót az arcáról.
A körme alatti piszokkal játszik, amíg
leülekszik a sörhab.
Mellé ülök. Foltos pólójával megtörli
dohányzóasztalon két hete otthagyt poharam.

Tölt nekem is. Így búcsúzni el.
Rácsukom az ajtót, még hallom,
ahogy új sört bont. A kertkapun
kilépek, sötét van.
A buszmegállóban önkormányzati hirdetemény:
*A lomtalanítást a vészhelyzeti állapot
kihirdetése miatt határozatlan ideig elhalasztjuk.*

GÁCSI MIHÁLY: Séta a tavaszi erdőben - 1978

